

„ — Добръ! Добръ! Да бжде тѣй! любезний Александре,
Отвърнжль Богъ, — а ти, какво желяешъ, Станиславе,
За Полския народъ, кажи ? . . „

„ — За мойта Полша мила,
О Творче мой, за тѣзь страна която е родила
Най върния служителъ твой, — книжовенъ искамъ гений,
Художници, мислители, поети вдъхновенни ! . . . „

„ — Да бжде тѣй ! . — „ пакъ рѣкъль Богъ . . .

Слѣдъ туй блаженный Сава
Прѣдставиль се, и пожелаль за Сръбската Държава,
Неопитни ржцъ кога въ бѣди я хвърлятъ грозни,
Когато е измжчвана отъ Главатарѣ злостни,
Да не загинва, — въ строгий рѣдъ спасенъе да намѣрва.

(Свѣтецътъ знаяль че добро чрезъ строгость се достига,
Че всичкитъ свободности, написани на книга,
Сж гола рѣчь, — безрѣдица кждѣто се вселява . . .)
Склониль пакъ Господъ и на туй, — но казалъ: „Драгий Сава
Пазете се отъ лакомство ! — „

Ввстиль се подиръ него
Високославний Непомукъ, Бохемский Покровитель.
„О Господи, попросиль той, родѣната ми, Чешско,
Нек' бжде весела страна, на пѣснитъ обитель!
Цигулката, въ дѣсницата на Чеха, звукъ да дава
По сладкъ отъ небесний хоръ, свѣтътъ да опоява!„

„ — Да бжде ! . . „ заповѣдалъ Богъ.

. . . И тѣй се изрѣдили
Славянскитъ Апостоли, и дарове добили
За младитъ си племена, за Босненци, Моравци,
Русѣни, Герцегѣвинци, Хървати и Словацѣ . . .

* *
*

Но тутакси Богъ Саваотъ зачудено изгльдалъ
Славянскитъ Святители, и тѣзь рѣчѣ изрѣкъль: —